

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedźelske lopjeno. ↲

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisczětni w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschědpłatu 40 pj. dostac.

1. njedźela adventa.

Rom. 13, 11 14.

Kóžda wěz ma swój čas, tak nam předať Salomon 3, 1 pschivola. To tyscheneho posběha, jemu pschpowjedajo, so směje jeho czěknosć a próza swój kónz; to wjekeleho poniža, jeho dopomnjo, tak rucze so husto smjecze do płacza pschewobrocza; to komdžerja pohonja, so pschihódnju sskadnosć wukupi, přjedny hacz so shubi; to slóstruka nastroža, jeho napominajo, so jeho czinjenje pschezo tak, kaž nětko, dale njepóndže, temu człowjekej je postajene junu wumrjecz, potom pak to huzjenje.

Kóžda wěz ma swój čas, kelto tuto słowo hacle njewaži na wasy wěry wažene! Tež wumjedjenje Božeje wumóžeršćeje rady mějejeke swój čas: jako tón čas bě dopjelny, póhla Bóh swójeho Ssyna. Čas pschihotowanja nascheho wumóženja je nimo; nětko płaczi, jo sapschimnycz, jeho so mozowacz. Ršchesczianska zyrkej dženka swoje nowe lěto swjeczi. S nowa ma so dopjelnicz tamne dawno a husto słyschane słowo profety Jefajafa: Tón dnjes je mje póhlať, so bych khudym pschpowjedat to ewangelion, so bych sahóhł roslamane wutrobny; so bych přědował jatym wupusczenje a swjasanym wotwjasanje; so bych přědował to spodobne lěto teho dnjesa. S tym so nam tole bježaze skutkowanje nascheho Sbožnika pschewoczi staja. 19 lěstokow je jeho skutkow poknych, a jeho domapytanje hšchecze žaneho kónza nima. Jeho advent tu sažo je. Tola kóžda wěz ma swój čas. Šchtó wě, hdy budže posledni advent teho dnjesa, hdžež budža wschitzny, kiž na semu bydla, jeho widžecz, hdyž wón pschindže w swojej krašnosći a wschitzny swjeczi jandželjo s nim? Wón chze naž w spodobnym czasju wužhšchecz a nam w dnju teho sboža pomhacz. Ale chzemy my sebi pomhacz dacz a, šchtož

so nam saleži, czinicz? Wšch dha, kotry je nětko twój čas? Swj. Pawol ezi na to wotmołwoja: 1. Nóz je so minyła, duž stawaj! Džeń je so pschibližil, duž džělať!

1. Nóz w stwórbje je Bóh stworil. W njej dhrbi człowjeť psches spanje wofschewjenje sa swoje sprózne czěko namačacz. Tajke wofschewjaze spanje je krašny dar Boži, a tak někotry khory je nutnje wo tutón dar sduchowat. Ale snajemy hšchecze druhu nóz, kotraž njeje wot Boha, a druge spanje, kotraž je duschi šchódne; to je nóz a spanje hrěcha. W tajkej nozhy so tež něhdy tamni Romizny kšchesczijenjo spali, kotrymž Pawol pische. Woni so s wjetšeho džěla přjedny póhanjo byli. Kak běchu do hrěschneje czěmnosće sapatli, wo tym je Pawol w přěnim stawje swójeho lišta rěczal. Tež po hrěschnym padže je Bóh so hšchecze człowjekam sjewil. Na skutkach Božeje stwórbny bychu jeho wěcznu móz a bóšstwo mohli widžecz a srosćemicz. Ale woni jeho nješku jako Boha czěsczili ani jemu so džakowali. Duž šchudnychu we swójich myšlach, a jich njemudra wutroba so sačmi. Krašnosć teho njesachodneho Boha we swojej kšchescziji njechachu czěsczicz, duž sapoczachu Božim stworjenjam a jich podobisnam bóštku czěscz wopofaczacz. Kajta to nóz, hdyž móže człowjeť, po Božej podobnosći stworjeny, k někajkemu stworjenju abo wudžěkej swojeju rukow rjeknycz: ty so mój Bóh! Ale tuta nóz bu hšchecze czěmnischa. Běchu so wot teho žiweho Boha wotwobrocžili, bu tež jich žyle žiwjenje a sadžerjenje bjesbóžne. Woni do njeczistych požadosczow a žadlawosczow sapatžechu, wschitka hrěschnosć mjes ninti knježesche, jedny hrěch pschezo drugi, nowy hrěch płodži; tak hłuboko ležachu w hrěschnym spanju, so niž jeno kani tajke njekšmanosće czinjachu, ale tež

dobranje mējachu nad tymi, kotič je činja. Nima profeta
 kaj pravje, hdyž na pohanke ludy wofofo bo hladajo
 rjejuje: čemnosč pšchiryma semju a mrofofo ludy —, a bo
 pšchiryma: Wajchtarjo, je bo nož skoro minyfa?

Alle tón kamj profeta tež hižo w duchu widži, kaš Israelej
 jasne šwětlo pšchindže a krafnosč teho Knjesa na nim sšhadža,
 rjejuje, so tež pohanjo w tutym šwětlu khodža. Tuto wěščenje
 je bo dopjelnišo, jako tón pšchindže, kiž wo šebi šwēdcži: Ja šym
 to šwětlo teho šwēta, našch Šbōžnik Jesuř Khrystuř. Wōn kam
 w dnjach šwojeho semskeho žiwjenja tuto šwětlo jeno šwojemu
 židowskemu ludu posticža, dofelž njeje pōžlant, khibo jeno š šu-
 bjenym wotzam š Israelskeho doma; jeno někotre prubi tež bo
 pšches židowske mjesy šwēdcža, kař tam na Kananejsku žōnřtu.
 Alle jako bē wōn šwoje knještvo w njebjech nastupil, jeho
 japořhtoljo jeho pšchiryma wotwedu: džicže po wšchēm šwēdcže a
 předuje to ewangelion wšchitkemu štworjenju. W ewangeliju
 to šlōnzo nad čemnosču pohankeje nož sšhadža. A tuto ewan-
 gelion je tež do Roma pšchiryma. Pšches koho a na kajke waschije,
 to njewēmy. Alle tam šu jo š radošču pšchiryma. Pawol kam
 w našchim liščje šo Bohu džafuje, so ma jich wēra po wšchēm
 šwēdcže khwalbu a česč. Duž šmē jim pař tež pšchiryma:
 Šchunda tu je, so bychmy je spanja stawali, hdyž je nož bo
 minyfa. Šdyž šo rano bitwa šapocžina, wojař nješmē wjazh
 špacž. Wojowanje mjes kšchescžijanřtwom a pohanřtwom bē šo
 šapocžalo. Dolho njebudže wjazh tracž a pšchescžehanja wot
 štrony romřkich kšchorow tu šu. Tu dhrbi kōždy wjedžicž, wo čo
 šo jedna. Tak někotry kšchescžijan budže šwoju wēru pšches
 šmjercž wobkrucžicž dhrbjecž, jeho wēczne šbože je bliřšče, hacž
 jemu bē, jako wōn š wērje pšchindže. Kař mohł wōn nětko
 hiščježe špacž?

Ša naš je šo nož dawno minyfa. My šmy kšchescžijanřki
 lud, w čařu reformazije drubi kōcz wot šwētko ewangelija roř-
 šwētleny. Pohanke mozy tež mjes nami šwoju hłowu posbē-
 huja. Duž my nješmēmy špacž. Na šbudžerřkich hłowach
 njepobraduje. Kōžde nowe žyrkwine lēto je tajki hłow: Wotučž!
 Na čo hiščježe čařařch? Čhzeřch čařacž, doniž čje hrimanje
 wēcznosče njebudži? Šsnano rjeknjesh: ja šym šbudženy, ja
 šnaju, šhto je šle a dobre, šnaju šwojeho Knjesa; hrēchi, kajkež
 Pawol w Romje porofuje, ja tola njecžinju. Wōj pšchecželo,
 na hrēchach našcheho čařa je kōždy mjenje abo bole wina a jich
 dželomy. Wēčeže, tvoje žyle šnutřkowne žiwjenje njepi, ale
 wšchelake mozy tež w tych wērjazyh hiščježe špa. Šimřon bē
 muž, Bohu šlubjeny, a tola wōn wuřny na klinje Delile; Šliař
 bē mōžny profeta, a tola š wutřosče pod jechibērnū wuřny; čži
 wučžobniřny mējachu Jesuřa lubo a njemōžachu jemu šchundu
 š nim wachowacž. Njesnajemy tež tajku šlabosč? Wēra tu je,
 ale wona hiščježe nowe žiwjenje njeplođži; nowe žiwjenje je šo
 šapocžalo, ale š plōdnemu rořrořčenju njepšchindže; wuhle tu
 šu, ale woheř je hařny, kiž dhrbi je rořehlicž. Šsnano šy ty
 hewal žyle wotučžil, ale jene hiščježe špi, ta lubošč: nimařch
 šmilnosče a tvojemu winiřej hiščježe njemōžesh wodacž. Wbo
 ta modlitwa špi, žaneje wjeřelosče nimařch, Bohu šo bliřicž.
 Wbo ta nadžija špi, žaneho dowēřenja na Božu pomoz nimařch,
 duž šo štajnje štarasch a tyřchich. Wola mnohih hiščježe wjazh
 špi. Woni ke mřchi khodža, pšchi Božim bliđže jich tež widžich,
 ale jich šadžerjenje počaže, kajka hrēřna čemnosč hiščježe w nich
 bydli. Tým našcha epistola pšchiryma

2. dženi je šo pšchibřil, duž dželaj! Šdyž je nož bo minyfa
 a dženi šařwital a ludy je spanja stawaju, woni šwoje nōzne
 woblecženje wotpoloža a šo drařtu, kajkař šo wodnjo nožy, wo-
 blečaju, na to do džela du, kajkež šebi jich semske powoľanje žada.
 Šchtož čhžyl řrijedž bēcheho dnja hiščježe w nōznej drařče khodicž;

šchtož w šdrařčenju a wobjenđenju pšchiryma a dobrn řrijad
 šapřewa, kotryž šebi šwētkosč dnja žada; šchtož pšchiryma
 šwojeho powoľanja šanjerodži a čař, hdyž dhrbjal dželacž,
 š prhřlemi a njewuřnosčmi pšchecžini: teho š polnym prawom
 njepšchiryma, njeporjadneho a lēnjeho čłowjeka šwarimy.
 Šchtož pař je we wšchēdnym žiwjenju dobre a pšchiryma
 waschije, to plačži tež wo duchownym žiwjenju. Tehodla japo-
 řhtol napomina: Wotpoložmy škutki čemnosče a woblecžmy šo
 brōnje šwētko! To je tola hařba, hdyž je kšchescžan, kotremuž
 je w Khrystuřu jasny dženi šschadžal, hiščježe w putach čem-
 nosče šwjasany. To je tola řrudnje, hdyž tōn, kiž mjeno kšhe-
 scžijana nožy, hiščježe we womasanej drařče hrēřneho žiwjenja
 khodži. Pawol žhy řynk njepocžinow mjenuje, kotrež šo mjes
 tamnymi kšchescžijanami namařaju. Šsu wone mjes nami
 njepnate? Někotryřkuli ničšo lēpřche njepnate, khibo něřhto do-
 breho jēšč a picž; ma-li jeno wōn wšcheho došč, šhto jeho tōn
 tradacy bliřšchi štara? Wnořy šu niž jeno šwoje kamjne čelne
 a duchowne mozy pšches wopřřtwō šanicžili, ale tež šbože a derje-
 hieže šwojeje šwōjby rořteptali. A hdyž tuta wōjna jim nětko
 řredči šapowjedži, šwojim žadoščam škuřicž, budža tute ša čařy
 mēra wuforenjene? Nětko hrēchow njecžitoscže a njepōczē-
 wosče nož je šwojim šchlewjerjom njepšchiryma! Nětko šwa-
 řjenja a šawisče, njepšchecželřtwō a hidy na šjawne njestupa
 šamo pola tajkich, kiž dhrbjeli šo pšches šwjasni křwē a pšchecžel-
 řtwō njep šobu šwjasani šacžuwacž! Šdyž Pawol jich na-
 pomina: Wjeřelcže šo š tymi, kiž šo wjeřela, a plačaje š tymi,
 kiž plačža —, dha jim drje to druhe čezřko njepadnje, ale to
 přerřšche woni njedokōnjeja, jich šawisč a njepopřchecže temu
 wobara. To budž našche wšchēdne dželo, šo teho štareho Šadama
 w šebi pšches wšchēdne rořkacže a pakutu potepimy a morimy je
 wšchēmi hrēchami a šhmi lōřhtami, ale njech tež wšchēdne
 w naš horjestanje nomy čłowjek, kiž by w prawdošči a čřřřosčē
 pšchēd Bohom wēcznje živy był. Woblecžče šo brōnje teho
 šwētko! Šdyž šlōnzo sšhadža, řčēn a čemnosč jeno pomalku a
 po nēczim šo šhubjuje; šady kōždeje hory abo řēřka pyta šo šđer-
 žecž, doniž šlōnzo wyřkōfo njestēji a jeho wobnjowe wofo wšchudže
 njedokōha. Tak je tež š kšchescžijanřkim žiwjenjom; wono po-
 malku rořče, ty štejiřch pšchēzo we wojowanju, ty š polnemu
 wotpocžinēj a š wēřtemu dobheču njepšchindžesh, doniž njeřby
 šařhol do njebjeskeho Jerusalema. Šdžež je pař wojowanje,
 tam šo brōnje řřebaju. Ty tu duchownu brōnjeřnju, kotruž
 nam Pawol w šchēřnym štwōje lista na Šfesřřkich wopřřch, šna-
 řesh. To šu wōtre brōnje, wot Boha šameho nam posticžene.
 Wšchitko, šchtož š tutymi brōnjemi dobudžemy, naš š nowemu
 wojowanju pořhřni. Š nimi šu japořhtoljo pohanřtwō pšche-
 wintli a Luther kamžowu mōž. Alle ty dhrbiřch tež wjedžicž,
 je pravje naložecž, hewal šo čži džje, kař Davitej, kotryž Šaulowe
 brōnje njemōžesh řřebacž. Šchtož čže brōnje šwētko řřebacž,
 dhrbi džecž šwētko byč; w řabacže prawdoščje njemōžesh wu-
 řupowacž, dhrbi-li wōn tvojū njepofutnu wutrobu wōđzewacž;
 š mjecžom ducha do lořta rubařch, jeliřo jōn njehařch pšchecžimo
 šebi kamemu škořicž. Tehodla šo našcha epistola řčōncži: Wo-
 blečče šo teho Knjesa Jesom Khrysta, to čže prařicž, řteječe
 š wōm w najkrucžřřchym šjenocženřtwōje, žyle wobkneženjē wot
 jeho ducha. Ja šym živy; niž pař ja, ale Khrystuř je živy
 we mni —, to je šbōžny plōd tuteho woblecženja.

Tak čžemy řhodžicž, pōczēwje jako wodnjo. Šchto nowe
 lēto nam pšchiryma, njewēmy; to pař wēmy, tym, kiž Boha
 lubuja, dhrbjā wšchitke wēzy š lēpřchemu škuřicž. Š kōždy
 lētom pař tež bliže pšchindžemy šjewjenju našcheho Šbōžnika we
 wulřej mozy a krafnosči. Pšchēzo wōřřřch šo hłow šbēha: hdyž
 je tōn šlub jeho pšchiryma? wšchitko tak wōřtanje, kař je bylo;

bnano skónčnje powščitkowne sahubjenje so stanje, ale niz psches Boži skutk, ale psches mózne mozh pschirody. Čim nutrišho budž našcha próstwa: Pschińdž bórsh, Anježe Jesu! Wjes tym pał wostań wón pola nař a my budžemy jemu ł čzesći žwi, doniž do njebieskeho Ziona njesastupimy a ł wobladanju jeho krařnosće njesańdžemy. Potom je so wschitka nóz minyła, potom šwěczi so wěczny džen! Samjeń. M. w Hr.

Nańsche sbudžowanje adventskeho čařa.

— List ł Romff. 13, 11—14. —

Hłóž; Wotuczeje! Tón hlóž wař woła zc.

Stawaj, zhrtej Jesuřowa!

Čzi radojeć. Jeskhadžaka nowa

je ł hnadnym jeho pschichodom. —

Spanje ł nozu čymowej čěkaj,

nětk skutki čemnosće so šlětaj,

šchtóž sechze čahnyč ł Jesuřom!

Nóz je so minyła,

džen jařny Jeskhadža! —

Sosianna!

Je hodžina

nam sbožowna,

šdž žiwjenje so posticža.

Brónje woblecžmy so jařne

a powitajmy šwětlo krařne,

kiž ł Jesuřom so dawa nam! —

Šhodžmy jako džěczi Bože,

wšchał Jesuř ham je našche sbože;

ł nim žiwjenje so bliži ł nam! —

Preč ł hrěchom wohidnym

a ł waschjom bjesbóžnym! —

Sprawnje stańmy!

Džen jařny je,

a žiwjenje

nětk ł hnadnym pschichodom ł nam džě.

Anješa Jesom Anhrysta wsmimy

ša řuřnju prawdošće a džimy

ł nim se šwěta w dom ł njebieřam! —

Tudy řhudži pschězo wschitzy

my wostanjemy podružnizy,

hacž herbštwu Jesuř šliczi nam

we šwětle pschi řebi

a řej nař wudebi

ł njeřmjertnošču. —

Šso wupřschmy

ł řhwatajmy,

jo ł nozy ł šwětku pschińdžemy! —

Sosianna! — řaspěwamy;

psched tebe, Jesu, pschikhadžamy,

jo wuřwjecził nař řebi řy!

Wobradž miřošć tvoja Boža

nam řnowa džěń a leto sboža,

šdž pschichol jako Šbóžnik řy!

Nam čař je řpodobny

twój pschichod pschecželny. —

Halleluja!

Čže witamy,

čzi řpěwamy

a ł nozy ł šwětku řhwatamy. —

Adventski řberlusč 1917.

Adventski pschichod Anjesowy do čžěla

Wot wschitkich wěřow řařo řwoni so.

Š so by tvoja wutroba so řhrěla,

Šso tvoje wócžto jařnje řwěcziło,

Ł tvoja duřcha ł Jesuřej so měła

Š tej próstwu: Pschińdž teč ke mni Šbóžniko.

Tač budže hnadny čař čzi wobradženy

Ł wot tebe řral wěczny pschekrařnjeny.

Ač! Hlajče, řelko tón čař wójniřki rubi

We wutrobach a domach čžlowjekam!

Štrach wulki je, so tvoja duřcha řhubi

To jene, řchtož je nuřne tu a tam.

Šstřšč! řchtož twój Anjes čže pomina, čzi řlubi,

To, řchtož řam ma a wudželuje řam:

Měr, dohče a duřche woschewjenje,

Tam Boži raj a wěczne wobřboženje!

Duž wopomń, řchtož adventski čař čže wěczi,

Řač řachodny čař, řwět a řemja je.

Budž řhwatny, mudry, řwěřny, řdž čže nuczi

Do pokuty adventske řjewjenje.

Řrař, wěřch ty, hacž so tebi řařo wróći

Řróć jeniczi to sbože Anjesowe?

Pschińdž, dořelž džęń to tvoja duřcha móže

Ł bliřko tebi tvoje wěczne sbože!

Řač řhudny bu Anjes našche dla, wy řhudži,

Řač jeho řhudoba wobohaczi.

Ł řdž tač wjele wěřiwych nětk řudži,

Š, našche dla bu wón najřrudniřchi.

Šlaj bliřko je, kiž wschitkich prawje řudži,

Řlucž helřki ma wón řam, řlucž njebieski.

Šchto móže jeho wěcznom' řudu čžeknyč?!

Řój bratsje, řotra, nutrije čžemy řjeknyč:

Budž powitany, řralo wschěje čžescže.

Šwój řzeptar dořtań, řwoju řrónu wřmi.

Řónz wójny, njeřera a helřkej řescže

Čžiu bórřy, řjew so nam we krařnosći.

Wy wěřiwu, nětk řwoje palmy njesče

Ł řřalmu řpěwajče we nadžiji:

Čžescž, džal a řhwalbu tebi řaspěwamy,

Š Jesu, tebi wschitko poručamy!

Jan Waktar.

Š pola.

Pola nař w domiřnje so ta nadžija, so tuta řhma nam tón měr pschijeře, pač řhubjuje, pač řařo pschiběra. Je to podobne řač na wjedrowej řchleńzy, pač řtupa pač řpaduje, žple po tym, řač na njeřju je. Ł řařkehož wjedra my řebi na wójniřkim njeřju myřlimy, tač řtupa našcha nadžija abo řpaduje. Hacž řunje te žple wobřejnosće w řuřowřkej nam tola wjařy řraščne njeřřu, haj, hacž řunje so nam ł najmjeřřcha wot jeneho džěla řuřowřkeho ľuda řastajenje wojowanja posticža a hacž řunje w řtalřkej wulřotne dohčeřa dohčte řuchu, nočže tola pola řich wjele tu domach ta nadžija řtupač řorje, ta nadžija, so budže w tutej řhmje ł wójnu ke řónzej, haj, so budže to do žpla bórřy ł wójnu ke řónzej. Řodobnje je to pola našchich wojowarjom wotřach w polu, řač to je řčžehowaržych řiřtow ł pola na jednym

a šamšnym dnju pišanymaj spósnajesich. Tón jedyn je w Rušowskej pišany a to 19. novembra t. l., w nim steji tole: „ . . . Mnyšlachmy šebi, so w tutym lěče hšichče měr pšchindže; tola my budžemy tež tu šchtwórtu šymu wonkach pšchětracž dyrbcječ! Mny chzemy šo nadžijecž a Boha prošecž, šo nam bóršy měr wobradži, šo bychmy šo bóršy do lubeje domišny wrócčicž šmėli. . . ”

Tón druhi list je pišany w Franzowskej, tež 19. novembra t. l., kotryž je tam runje š Rušowskej pšchichoš; w tutym čitajšch tole: „Džaf budž Bohu, šo buchmy rušowskej šymje wukhowani; pšchetož tam je nětkole hižo šhětro šyma. Mny wšchitžy šebi mnyšlimy, šo hody šašo w lubošnej domišnje šobu šwjecžimy! Nadžijomnje je to Boha wola! . . . ” — Š pšchšpominjenju jenož to, šo štaj wobaj wojowarjej š teho šamšneho doma twuczahnyš. —

Šdnyž pak to nětko tak tu domach a tam wonkach, dyrbitny šo hladacž, šo šo nam njeby tak šeschlo, kaž to pšchi wjedrje a pšchi špadowanju a štupanju wjedroweje šchleňžy je; to mohlo to pšhlednje bycž. Našcha nadžija nješmė pšche jara špadunecž; nje-dajmy pak jej tež pšche wyšoko štupacž! Šladajmy, šo šo powaha nješhubi a šo my šami tak powahu nješhubimy! Šaf pak šdžeržimy powahu? Šdnyž w naš a mješ nami tu domach kaž tam wonkach mješ tymi wojowarjemi to jene wobštajne wostawa: ta doměra na Boha, ta wěra do Boha. Š šo wona š wobaju listow nam šobu do domišny dom šlincži, je wulžy šwjěšelaze. Šad nami je, šo we wšchěch našchich listach do pola won tež šlincži šobu šašo a šašo ta wěra do Boha, ta doměra na Boha, š šo tam ničžo njeje wot teho, šchtož moršotanje, nješčezěpliwosčž, ššiwlenje, dwělowanje, haj šadwělowanje! Duž tehodla my, kiž tu domach šmy, hladajmy šwěru ša tym, šo w našchich domach je domach tuta wěra a doměra. Wona to budže, hdyž domach budže we wutrobach! Duž twojeje wutrobny hladaj!

Se Ššerbow, ša Ššerbow.

400lětny reformazyšski jubilej we Wóglintu. 31. oktobra dopoldnja mějachmy šwjedženške šemschenje, šyršwiniške přjódkštejštwosť, wěšo, běšche pošnje šastupjene. Šjemějachmy pak žadny čžah. Šyršwiny chor špěwawšche ariju.

Šopoldnju pak mějachmy čžah: Šchulške džěcži, 5.—8. lětnika, žónška a mužška mlodosčž, wojerške towarštwosť, šyršwiniške přjódkštejštwosť. Šo nim špěwachmy: Jedyn twjerdy hród je našč Boh šam (němšžy, kaž běšche žyła šwjatocžnosčž šopoldnju němška.) Čžehnjecmy š nowemu pohrjebnišchěžu, hdžěž šašo šyršwiny chor špěwawšche pšchihódny reformazyšski špěw. Šarěz duchowneho, po šotrejž šo 4 lipy š dopomnjecžu šadžichu (pšched wrotami). Mješ tym šo špěwawšche šhěrlušch. Šodlitwa, pošžnowanje. Šchtucžka: Mješ štajnje šawoštanu.

Wššche teho běšche mlodosčž po domach 775 hr. šbėraša (mješ nimi 240 hr. wot mlodosčž šameje). Ša tute pjenješy ma šo nowe šelene woltašne šryče šupicž, šo wě, hašle po wójnje. Šchtož budže wššche, ma šo wužiwacž ša Boži dom.

Pšchi jubileju bu dobrowólny šyršwiny chor šašoženy, š čžimž bu došholětně žadanje duchowneho, kaž wošadny dopjelnjene.

Róžde šchulške džěcžo (550) je doštašo wobraš: Luther na Wartburšy, a knižku: D. Blanchmeister, Luther u. sein Werk im Sachsenlande. Šwadawš nješčěšche šyršwina pošladniža.

4. oktobra wječžor běšche — tež žyše němški — w Čžiššowej derje radženy reformazyšski wječžor, wuhotowany wot tamnišcheho mlodeho wucžerja. Šowšchittkowne špěwy, bašnje, hudžba na šlawěrje, džiwadło a narěz duchowneho; šala běšche pšchepošna a to wošebje džělacžerjo š jich šwójbnymi. — Wššcho do šramadu: Derje radženy jubilej. W. Š.

Š Šudšchinka. 400lětny reformazyšski jubilej šmy tež w našchej wošadže šwjecžili. Dopoldnja wotně šo w šyršwini šerbška a potom němška Boha šlužba. Šyrškej bě rjenje š šletwami a něšotrymi wěnzami wudebjena, kiž běchu Šudšchinski mlode holžy š šwjedženjej nawiše. Ša dupje widžachmy rjanu šrónu, kiž šo wošebje špodobašche. Šhotowika je ju š wuštojnymaj ruškomaj knjeni Šowczěršowa š Šudšchinka. Šopoldnju bě šróška šwjatocžnosčž pšchi dubje, kiž bě šyršwiniške přjódkštejštwosť šrijedž Šudšchinka a Pšchiwěčiz pšchi šyršwiniškej šchěžžy š dopomnjecžu na jubilej šadžicž dašo. Šo wušpěwanju jeneho šhěrlušcha šnješ šaraš Dobružy pšchitomnych w šwojej rěcži na to pošasa, na čžo čžze dub naš a našchich potomnikow dopomnicž. Šchulške džěcži šanješechu potom šerbški špěw. Š wušpěwanjom jeneho šhěrlušcha šo na to šwjatocžnosčž ššoncži. —1—

— Druhu njedželu adventa, 9. dezembra budže šašo šerbške šemschenje we šschiznej šyršwini w Draždžanach. Špowjednu wucžbu šmėje š. šaraš Domáška š Šudštez, přėdowanje š. šaraš Šjencž š Šjelecžina. Mny prošmy lubny čžitarjow, šo čžžli šwojich pšchecželow a šnathch w Draždžanach a wošłnosčži na to šedžbliwych ščžinicž a jich prošecž, na šerbškich Bohich šlužbach we šschiznej šyršwini šo wobdžělicž, hdžěž móža přėdowanje Boho šlova šašo w macžernej rěcži šhšchecž. Šoh pak čžžł šwoje žohnowanje špožčicž přėdarjomaj a poššucharjam.

— Ššchedženaf, šerbška proška na lěto 1918, je wušška. Šež lěška je šo derje radžila. Š njej namafach rjane našawški, šermanški, najnowišche wobrašy, kaž tež šermušche. Šjech šebi ju tola šóždy šupi. Do šerbškeho domu šlušcha tola tež šerbška proška. Šdnyž na ščženje nješwišy, dha je, šašo by w domje něšchto pobrachowalo. Šež našchi šerbšžy wojazy bychy šo wješelili, hdy bychy jim ju domjazy do pola won poššali. Šóžde dopomnjecže na domišnu je jim tola wolišowa šapka šrošhta a šmutsšownocho woššchewjenja. Š šchto by teho bóle pošrebnny a hódny byl hačž našchi šhrobli, w šėdženju nješwustawožy wojazy. Šoštačž je w Ššmoleržez knižicžišchčžeršni, kaž tež pola doštalnych pšchedawarjow, Ššacžišna je šo lěška, došelž šu papjera w wobrašy šji šróczž tak drohe kaž přjedny, wo 15 pj. pošwšchila, š pošškim lěška Ššchedženaf 40 pj. šlacži. Šornjo druhim pošškam je jara tunja. Duž dha dži a šup šebi šerbšku pošštyku.

Luther šo modli.

Luby wótcže w nješbježach, my prošmy tebe, š by ty naš šožeržak w twojej bošošči, pšchěš twojeho šwjateho šcha šahowal pšched šrěchom a w jenej prawej wěrje šđer š hačž do šónza, šo bychmy tutón wobšbožžy džerš twojeho pšch jada šwjěšelom wocžatowali a šwojeho šnješa Ššom Šhryš šašo našcheho wumóžniša š wutrobnej doměru pšchijimali. Šjč.

Lutherowe šłowa.

104.

Tón je najšěpje živy, kiž njeje šebi štamemu živy, a tón je najšórje živy, kiž je šebi šamemu živy.

J. K.

Šorjedjenje čžišchěžerškich šmyšłow: Š 5. šchtucžny špěwa Š šbožny dom, w poššlednim čžišle šhryš na 3. šhryšku rěšacž niz bližišch ale ššhilišch, na 5. šhryšku niz džęška ale džęšške.

Zamolwity redaktor: šaraš Wyrgač w Nosačicach.
Soburedaktor: šaraš Mróžak we Łupoji.

Čiščėř a nakladnik: M. Šmoleš.